

Denne kunde nu være dannet paa flere Maader. Vi har ingen Grund til at beklage os over den valgte Form, tværtimod mener vi, at et rent Ministerium for os er behageligere at staa overfor end et, hvori vi havde Gidsler. Regeringen kunde dernæst have søgt sin Støtte paa samme Maade, som Ministeriet Neergaard gjorde det. Det vil være faldet godt i Traad med den Opfattelse, der er og altid har været det konservative Folkepartis, at ingen heldig Modstand mod Social-Radikalismen er mulig her i Landet uden ved Samvirken mellem Venstre og os, og det vilde have stemt godt med den af os gentagne Gange afgivne Erklæring: at vi var at finde paa Linien 1920—24. Det vilde utvivlsomt have stemt godt med Opfattelsen hos mange Vælgere i begge Partier.

Venstre havde imidlertid Valget, og Venstre valgte ikke en Fortsættelse af det borgerlige Samarbejde fra 1920—24, men Venstre valgte at staa paa egne Ben. Dette Valg var for saa vidt naturligt, som det laa i Fortsættelse af den Linie, paa hvilken Venstre havde ført sin Valgkamp. Rent partimæssigt kan det, som allerede antydet, kun være tilfredsstillende for os; vi staa derved i en friere Stilling, end Tilfældet var under den anden Forudsætning. Om det skete Valg i det lange Løb vil vise sig at være til Gavn for Samfundsudviklingen, er maaske mere tvivlsomt. Venstre maa vel have ment det. Visse Tilbøjeligheder overfor det radikale Parti har dog maaske medvirket. Forventningerne og Forhaabningerne indenfor de to Partiers Medlemmer er jo sikkert meget forskellige paa dette Punkt. Tiden vil vise, om Sammenhængskraften indenfor hver af Grupperne er stærkere end Tiltrækningskraften mellem visse Dele af Grupperne.

Venstre har nu knæsat Mindretalsparlamentarismen, om det saa kan siges, og Vejene er dermed aabnet ogsaa for Dannelsen af en konservativ Regering en Gang i Fremtiden. Men vi kan ikke undlade at fremhæve, at naar der var en Mulighed for Venstre for i denne Omgang at danne Regering — og nogen Sødme er der jo dog ogsaa i den tunge Byrde —, saa skyldes det i første Række den konservative Fremgang. Det er klart, at den Tilslutning, som det konservative Folkeparti fik ved dette Valg, den største absolut og langt den største procentvis, som noget af de større Partier opnaaede, af os forstaaes som forpligtende os til at stræbe efter under de kommende Forhandlinger at gøre en Indsats til Fordel for de

Tanker, paa hvilke vi har vundet vor Tilslutning.

Det Spørgsmaal, Venstre rettede til os, blev ikke helt nøjagtigt refereret af Regeringspartiets Ordfører i Gaar, og jeg skal derfor tillade mig at bringe i Erindring, at det lød saaledes: „Vil det konservative Folkeparti medvirke til Arbejdsfred for en eventuel Venstre-regering under Udarbejdelse og Fremsettelse af Lovforslag vedrørende de Udgiftsreduktioner for Stat og Kommune, som den foreliggende Erhvervstilstand nødvendiggør, og under disse Forslags saglige Behandling paa Rigsdagen?“ Det Svar, vi gav, gik ud paa, at vi gav en vis rimelig Frist til Udarbejdelsen af de efter Regeringens Skøn nødvendige Forslag, men at vi i øvrigt tog Forbehold; det var altsaa begrænset og maatte være det. Regeringen har erklæret sig tilfreds med Svaret, og Stillingen er dermed klar, den er klar som Luften paa en smuk, men kølig Septemberdag.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at Venstre søgte og uden Betingelse fik et Tilsagn af ganske tilsvarende Art fra den radikale Gruppe, derimod ikke fra den socialdemokratiske. Dette Moment er, forekommer det mig, af Interesse ved Vurderingen af den Stilling, som Regeringen har ønsket at skabe sig. Som Modstykke hertil staaer den lille Opmærksomhed, som lige før Jul fra socialdemokratiske Side vist det tidligere saa nært tilknyttede radikale Parti, idet man ønskede at udrydde det helt af et 8 Mands Udvalg, hvori det tidligere havde haft 2 Repræsentanter. Det er ganske klart, at der ikke er mere at vente efter hverken Lørdag Aften eller nogen anden Aften, i hvert Fald ikke foreløbig.

Vi staaer nu for første Gang i dansk parlamentarisk Historie overfor en Regering udgaaet af et Mindretal og uden udtrykkeligt eller stiltiende Tilsagn om almindelig Støtte til sin Politik. Denne Regering har overfor to af Grupperne vist et lige venskabeligt Sindelag og har efter gammel Skik udtalt sin Beredvillighed til Samarbejde med alle Partier. Parlamentarisk er en saadan Regering, som det allerede er sagt, naturligvis svag, men heri behøver ikke at ligge noget om, at den ikke skulde kunne vise sig at være en saglig stærk Regering — for Landets Skyld maa det inderligt haabes, at den vil være det. I Gaar fik ganske vist Regeringen af det ærede Medlem Hr. Stauning et Tilsagn om Støtte. Om dette føles som nogen videre Styrkelse, skal jeg henstille, men det ærede Medlem Hr. Staunings Klods har jo et Fortrin fremfor den